

ler, i det hele taget maa siges at være tilfredsstillende i organisatorisk Henseende. Der er et Punkt, som den offentlige Kritik har været stærkt rettet imod, det er dette, at Hæren bliver svag paa Grund af den stærke Reduktion af de faste Rammer. Jeg vil gerne oplæse, hvad de tre Generaler udtaler herom. De siger: „Det er en ubestridelig og betydelig Svækkelse med Hensyn til Føringen, der ligger i den store Reduktion af de faste Befalingsmænd af Linien og deres Erstatning med en talrig Bestand af Reservebefalingsmænd, men det er en Foranstaltning, som kan forsvares af økonomiske Hensyn under Forudsætning af, at Antallet af Befalingsmænd overhovedet kan slaa til, og at der gives Reservebefalingsmændene en tilstrækkelig solid Uddannelse. I denne sidste Henseende synes Forslaget os at byde tilstrækkelig Garanti ogsaa for de værnepligtige Befalingsmænds Vedkommende, idet disses Tjenestetid er forøget saa meget, at den muliggør en forsvarlig Uddannelse til deres i Forhold til tidligere langt mere ansvarfulde Stilling.“ Altsaa paa dette Punkt siger Sagskundskaben god for Forslaget under den Forudsætning, at Rammerne kan slaa til. Rammerne er af økonomiske Hensyn reduceret saa stærkt som muligt, og skønt Forslaget ogsaa paa dette Punkt viser nogen Forbedring fra Regeringsforslaget, er det ikke umuligt, at det under Udførelsen vil vise sig, at der endnu er mindre Mangler. Jeg tror, at navnlig for Ingeniørkorpsets Vedkommende er saadanne til Stede, men saadanne Mangler vil man i saa Fald let kunne afhjælpe.

Selv om nu det føreliggende Forslag maa siges at byde et forsvarligt Grundlag for en ny Ordning af vor Hær, tror jeg ikke, det vil undre nogen, at det af Hærens Befalingsmænd i bedste Tilfælde bliver modtaget med stor Resignation, thi det faste Befalingsmandskorps bliver jo i høj Grad reduceret, Officerskorpset med 30 pCt., Underofficerskorpset med ca. 40 pCt., og det vil af mange føles haardt at blive kastet ud af en Stilling, som de har gjort til deres Livskald; man kan kun have Medfølelse med dem, der saaledes maa forlade deres Stilling, og jeg udtaler Haabet om, at man fra Ministeriets Side vil gaa saa lempelig frem som muligt ved Gennemførelsen af Reduktionen. Hvis saa endda Livsvilkaarene for dem, der skal forblive i Hæren, var lyse, saa at de med Glæde kunde se Fremtiden i Møde, men saaledes er Forholdet desværre ikke. Underofficererne har heldigvis faaet deres Stilling

forbedret, de har opnaaet en Ordning, der synes at tilfredsstille dem, og det glæder mig. Men for Officererne stiller Sagen sig noget anderledes. Jeg vil ikke tale om, at Lønningerne er lige saa lave, som de hidtil har været, det er ikke det, det i første Række drejer sig om; vi Officerer har altid været vant til at maatte nøjes med smaa Kaar. Jeg oppebar i de første 25 Aar af min Officeretid en aarlig Genemsnitløn af 1500 Kr., og jeg var dog glad ved mit Arbejde og ved min Stilling. Men det er dette, at Livsvilkaarene bliver forringet ved et langsommere Avancement; dette langsommere Avancement fremkommer ganske naturligt derved, at der finder en saa stor Reduktion Sted af Antallet i de forskellige Grader, og der er ikke paa anden Maade i Forslaget gjort noget for at bøde herpaa. Aldersgrænserne, som skulde bevirke Afgang af de ældre Officerer, er endogsaa blevet forandret i uheldig Retning, idet Kaptajnernes Aldersgrænse er blevet sat op fra 52 til 55 Aar. Dette Forhold er meget uheldigt, og jeg vil haabe, at man vil bøde herpaa ad administrativ Vej. Der er i Hærlovsforslaget to Aldersgrænser, der staar i § 172, 2det Stykke: „Premierløjtnanter, der har fyldt 45 Aar, Kaptajner (Ritmestre), der har fyldt 55 Aar, Oberstløjtnanter og Oberster, der har fyldt 65 Aar, og Generalmajorer og Generalløjtnanter, der har fyldt 70 Aar, afskediges med Pension efter Tjenestemandsløven.“ Og saa staar der i 3die Stykke: „Premierløjtnanter, der har fyldt 42 Aar, Kaptajner (Ritmestre), der har fyldt 52 Aar, Oberstløjtnanter og Oberster, der har fyldt 60 Aar, og Generalmajorer og Generalløjtnanter, der har fyldt 65 Aar, kan forlange Afsked eller kan afskediges, i begge Tilfælde med Pension efter Tjenestemandsløven.“ Jeg vil gerne spørge, om Forsvarsministeren ikke vil tage under villig Overvejelse i den Overgangstid, der nu kommer, at lade de sidstnævnte Aldersgrænser blive dem, som bliver de normale, det vil dog kunne hjælpe noget paa Forfremmelsesforholdene.

Men saa er der et andet Punkt, paa hvilket Officererne nærmest føler sig uretfærdigt behandlet, det er med Hensyn til deres Stilling overfor deres Kammerater i Marinen. De har hidtil været ligestillet, men nu indføres der for Flaaden nye Grader, saaledes at naar Forfremmelsesforholdene bliver taget i Betragtning, vil Marinens Officerer indtil Kommandørgraden næsten stadig staa en Grad højere end deres jævnaldrende Kammerater i Hæren.